

Lehota na podanie žaloby na obnovu konania podľa Správneho súdneho poriadku

Time limit for bringing an action for review under the Administrative Procedure Code

JUDr. Ján Pollák

Univerzita Pavla Jozefa Šafárika v Košiciach, Právnická fakulta, Katedra občianskeho práva

Anotácia

Autor sa v predmetnom článku zaoberá lehotou na podanie žaloby na obnovu konania podľa Správneho súdneho poriadku. Lehota na podanie tejto žaloby je jednou z objektívnych podmienok prípustnosti žaloby na obnovu konania. Autor sa venuje skutočnosti, či nezakotvenie objektívnej lehoty do Správneho súdneho poriadku je možné považovať za dobrý krok zákonodarcu, a či týmto krokom nedošlo k okliešteniu práv dotknutých subjektov.

Annotation

In the article in question, the author deals with the time limit for filing a lawsuit for retrial under the Administrative Procedure Code. The time limit for bringing such an action is one of the objective conditions for the admissibility of an action for a retrial. The author examines whether the failure to include an objective time-limit in the Administrative Procedure Code can be regarded as a good step by the legislator and whether this step has not curtailed the rights of the subjects concerned.

Kľúčové slová

Správny súdny poriadok, subjektívna lehota, objektívna lehota, žaloba na obnovu konania, správne súdnictvo

Keywords

Administrative Procedure Code, subjective time limit, objective time limit, action for retrial, administrative justice

Úvod

Žaloba na obnovu konania je jedným z dvoch mimoriadnych opravných prostriedkov v správnom súdnictve, pomocou ktorého sa za splnenia zákonom vymedzených podmienok môže účastník konania domáhať, aby bolo preskúmané právoplatné rozhodnutie orgánu verejnej moci, a to najmä súdu. Skutočnosť, že žaloba na obnovu konania je mimoriadnym opravným prostriedkom znamená, že pre využitie tohto inštitútu musia existovať špecifické právno-politické dôvody.^[1]

Využitie takéhoto mimoriadneho opravného prostriedku predstavuje vždy značný zásah do inštitútu právoplatnosti súdneho rozhodnutia, čiže aj do inštitútu právnej istoty ako následku vydaného súdneho

rozhodnutia, ktoré nadobudlo právoplatnosť. Takýto zásah je však možné pripustiť len v závažných prípadoch. Špecifickosť mimoriadnych opravných prostriedkov v správnom súdnom konaní spočíva v tom, že môžu smerovať vždy len proti rozhodnutiam správnych orgánov, ktoré sa vyznačujú určitou vlastnosťou rozhodnutia, a to právoplatnosťou. Zároveň však musí dôjsť aj k naplneniu zákonom uvedených osobitných podmienok, uplatnením ktorých možno vstúpiť už do právne existujúceho stavu, pričom je potrebné poznamenať, že na ich uplatnenie nevzniká vždy právny nárok.^[2]

Aby žaloba na obnovu konania podaná na súde privodila zamýšľaný právny následok, je nevyhnutné, aby súd podanú žalobu prejednal a následne rozhodol o obnove konania. Pre to, aby tento želaný scenár nastal, musí táto žaloba spĺňať všetky zákonom stanovené podmienky. V prípade žaloby na obnovu konania podľa zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok (ďalej len „Správny súdny poriadok“) rozlišujeme objektívne a subjektívne podmienky, za splnenia ktorých je vôbec prípustné žalobu na obnovu konania podať. Zachovanie lehoty na podanie žaloby na obnovu konania je v zmysle Správneho súdneho poriadku objektívnou podmienkou prípustnosti žaloby na obnovu konania.

Okrem lehoty na podanie žaloby na obnovu konania upravuje Správny súdny poriadok aj ďalšie objektívne podmienky prípustnosti žaloby na obnovu konania, a to:

- dôvody žaloby na obnovu konania,
- prípustnosť žaloby na obnovu konania voči rozsudku alebo uzneseniu správneho súdu,
- miesto na podanie žaloby na obnovu konania.

Hlavným cieľom toho článku je zhodnotiť, či inštitút lehoty na podanie žaloby na obnovu konania podľa Správneho súdneho poriadku bol zo strany zákonodarcu do právneho poriadku Slovenskej republiky zavedený správne, a to najmä v porovnaní s právnou úpravou žaloby na obnovu konania v Českej republike, keďže pri koncipovaní Správneho súdneho poriadku sa zákonodarca touto právnou úpravou mohol inšpirovať.

Lehota na podanie žaloby na obnovu konania podľa Správneho súdneho poriadku

Pojem lehota v Správnom súdnom poriadku definovaný nie je. Z uvedeného dôvodu sa bude aplikovať ustanovenie § 117 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „Civilný sporový poriadok“), podľa ktorého je lehota definovaná ako zákonom ustanovený časový úsek určený na uskutočnenie úkonu.^[3]

Pre správne pochopenie inštitútu lehoty na podanie žaloby na obnovu konania, najmä na jej špecifickosť v uvedenom prípade, považujeme za dôležité najprv rozlíšiť druhy lehôt, ktoré v našom právnom prostriedku poznáme. Lehoty vo všeobecnosti rozlišujeme na objektívnu lehotu a subjektívnu lehotu.

Objektívnou lehotou je lehota, ktorá začína plynúť od právnej udalosti zakladajúcej nárok oprávneného, teda od okamihu, kedy došlo k udalosti zakladajúcej nárok oprávneného. V našom prípade, ak by Správny súdny poriadok poznal vo vzťahu k žalobe na obnovu konania takúto lehotu, začiatok objektívnej lehoty by začal plynúť odo dňa, kedy by bolo možné žalobu na obnovu konania podať po

prvýkrát. Objektívna lehota však nijakým spôsobom nepredlžuje subjektívnu lehotu. To znamená, že oprávnený subjekt môže uplatniť právo najneskôr v posledný deň objektívnej premlčacej lehoty.^[4]

Subjektívnu lehotou je lehota, pre ktorej začiatok plynutia je významný subjektívny prvok, ktorý pozostáva zo skutočnosti, kedy sa subjekt dozvie o skutočnostiach, ktoré ho oprávňujú podať žalobu na obnovu konania. Pripomínáme, že ako už bolo vyššie uvedené, pre vzťah objektívnej a subjektívnej lehoty platí zásada, že lehota sa so subjektívne stanoveným začiatkom nemôže skončiť neskôr, ako lehota s objektívne určeným začiatkom, ale môže sa skončiť najneskoršie s ňou.^[5]

Správny súdny poriadok v prípade inštitútu žaloby na obnovu konania pozná iba jeden typ lehoty, a to subjektívnu lehotu. V uvedenom prípade predstavuje subjektívna lehota takú lehotu, ktorej začiatok začína plynúť subjektívnym okamihom, keď sa subjekt oprávnený na podanie žaloby na obnovu konania, s prihliadnutím na všetky okolnosti a pomery, mohol dozvedieť o dôvode na obnovu konania. Subjektívna lehota začne plynúť taktiež subjektívnym momentom, od ktorého si oprávnený subjekt mal možnosť dôvod žaloby na obnovu konania uplatniť.^[6]

Podľa názoru Ústavného súdu Slovenskej republiky nie je podstatný moment, kedy sa subjekt, ktorý je oprávnený na podanie žaloby na obnovu konania, mohol dozvedieť, ale moment, kedy sa oprávnený subjekt dozvedel o konkrétnom dôvode, ktorý ho oprávňuje na podanie žaloby na obnovu konania.^[7]

Pre žalobu na obnovu konania podľa Správneho súdneho poriadku teda platí, že objektívna lehota sa neuplatňuje. Takéto vylúčenie objektívnej lehoty je dané najmä povahou a dôležitosťou tohto mimoriadneho opravného prostriedku. Častokrát je taktiež nutné počkať na rozhodnutie slovenských súdov alebo na Rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva, Komisie alebo Rady Európskej únie.^[8]

Trojmesačná subjektívna lehota na podanie žaloby na obnovu konania je lehotou prekluzívnou (procesná preklúzia), a teda po jej uplynutí už nemožno tento inštitút využiť. Keďže ide o lehotu zákonnú, nemožno ju predĺžiť ani odpustiť jej zmeškanie. Počítanie lehôt je upravené v ustanovení § 69 Správneho súdneho poriadku.

Správny súdny poriadok ďalej stanovuje, že je povinnosťou každého subjektu, ktorý podáva žalobu na obnovu konania jednoznačne preukázať, že dodržal subjektívnu lehotu, teda uviesť, kedy sa dozvedel o dôvode obnovy konania alebo kedy ho mohol uplatniť. V prípade, ak to ten, kto podal žalobu na obnovu konania, opomenul, správny súd ho môže vyzvať na doplnenie a dodatočné preukázanie zachovania lehoty. Súd to robí najmä s ohľadom na zásadu hospodárnosti konania, keďže automatické odmietnutie žaloby bez dodatočnej výzvy by bolo v rozpore s touto zásadou.^[9]

Podľa nášho názoru je potrebné zdôrazniť, že v Správnom súdnom poriadku sa nepoužíva pojem doba, ale pojem lehota. Aj keby sa tak mohlo na prvý pohľad zdať, tieto pojmy nie sú totožné. Na začiatku kapitoly sme definovali pojem lehota ako zákonom stanovený časový úsek určený na uskutočnenie úkonu. Pojem doba však znamená časový úsek, uplynutím ktorého zaniká právo resp. povinnosť bez ďalšieho, čo znamená, na vyvolanie určitého právneho následku nie je potrebný osobitný prejav vôle.^[10]

V prípade lehoty určenej podľa mesiacov, nie je v zákone explicitne upravené pravidlo, podľa ktorého začína plynúť lehota, ale upravuje ich uplynutie, a to ako posledný deň tej-ktorej lehoty. Za posledný deň takejto lehoty sa považuje deň, ktorý sa označením zhoduje s dňom, v ktorom nastala udalosť, ktorá určuje začiatok lehoty (napr. ak pri trojmesačnej lehote nastane udalosť, ktorá určuje začiatok plynutia lehoty 12. august 2021, tak takáto lehota uplynie 12. novembra 2021). Pokiaľ nie je v príslušnom mesiaci deň, ktorý by sa označením zhodoval s dňom určujúcim začiatok udalosti, posledným dňom lehoty bude posledný deň v mesiaci, v ktorom mala lehota uplynúť.^[11]

Bez bližšieho zamyslenia sa, možno považovať tieto pravidlá za jednoznačné a bezproblémové. Ak udalosť, od ktorej závisí, v našom prípade trojmesačná lehota, nastala 1. marca 2022, tak lehota uplynie 1. apríla 2022. Na prvý pohľad je toto pravidlo úplne jasné. V aktuálne platnej právnej úprave však absentuje rozsah aplikácie predmetného pravidla jasnou a určitou formuláciou podmienky (napr. „ak nastane udalosť...“ alebo „ak ide o situáciu“), avšak možno ho nájsť v pravidle samotnom. Napriek uvedenému však možno konštatovať, že lehota vždy závisí od nejakej udalosti, a teda pre začatie plynutia lehoty je vždy podstatná určitá udalosť.^[12]

Zhodnotenie súčasnej právnej úpravy

Nie je však samozrejmou, aby v prípade žaloby na obnovu konania v správnom súdnictve absentovala úprava objektívnej lehoty na podanie tohto mimoriadneho opravného prostriedku. Napríklad Správni soudní řád, t. j. zákon upravujúci správne súdne konanie v Českej republike obmedzuje podanie návrhu na obnovu konania dvoma lehotami, a to objektívnou lehotou a subjektívnou lehotou. Subjektívna lehota je ako v prípade právnej úpravy v Slovenskej republike taktiež stanovená na tri mesiace odo dňa, odkedy sa ten, kto navrhuje obnovu konania o dôvode obnovy dozvedel. Avšak na rozdiel od Správneho súdneho poriadku platného v právnom systéme Slovenskej republiky, Správni řád soudní upravuje aj trojročnú objektívnu lehotu. Táto lehota začne plynúť odo dňa nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia, ktoré bude v obnove konania napádané. Po uplynutí objektívnej lehoty už nebude, okrem jedinej výnimky, možné návrh na obnovu konania podať. Uvedené platí aj vtedy, ak sa navrhovateľ počas plynutia objektívnej lehoty o dôvodoch na podanie návrhu nedozvedel a subjektívna lehota mu ani nestihla začať plynúť.^[13]

Spomínanou výnimkou je ustanovenie § 115 ods. 2 Správneho řádu soudního, podľa ktorého je možné podať návrh na obnovu konania po troch rokoch od právoplatnosti napadnutého rozhodnutia iba vtedy, ak bol zrušený trestný rozsudok, ktorým bol správny súd viazaný pri svojej rozhodovacej činnosti.

Je potrebné zdôrazniť, že zatiaľ čo objektívna lehota začína plynúť od nadobudnutia právoplatnosti napádaného rozhodnutia, teda od presne stanoveného okamihu, tak subjektívna lehota v českej právnej úprave začína plynúť od okamihu, kedy sa navrhovateľ fakticky dozvedel o dôvodoch prípustnosti žaloby na obnovu konania. Nebude teda postačovať, že navrhovateľ sa o dôvodoch na obnovu konania iba mohol dozvedieť. Ak nastanú pochybnosti o začiatku plynutia subjektívnej lehoty, tak táto môže byť predmetom dokazovania.^[14] Je takisto potrebné dodať, že objektívna lehota však nijakým spôsobom nepredlžuje subjektívnu lehotu. To znamená, že oprávnený subjekt môže uplatniť právo najneskôr v posledný deň objektívnej premlčacej lehoty.^[15]

Absencia objektívnej lehoty na uplatnenie žaloby na obnovu konania v prípade Správneho súdneho poriadku je iba ďalším pomerne významným rozdielom medzi slovenskou a českou právnou úpravou. Avšak vzhľadom na povahu tohto opravného prostriedku, berúc v úvahu aké dôvody žaloby na obnovu konania vypočítava Správny súdny poriadok^[16] je absencia objektívnej lehoty logickým krokom zákonodarcu, a to z dôvodu, že Správny súdny poriadok počíta aj s možnosťou rozporu rozhodnutia správneho súdu s inštitúciami Európskej únie (napr. Európsky súd pre ľudské práva, Súdny dvor Európskej únie, Rada Európskej únie a pod.)

Dôvodom na obnovu konania, ktorým je rozpor rozhodnutia správneho súdu s rozhodnutím Súdneho dvora Európskej únie, Komisie alebo Rady Európskej únie, ktoré je charakterizované záväznosťou pre účastníkov konania (ustanovenie § 472 písm. c) Správneho súdneho poriadku).

Ak konkrétne rozhodnutie správneho súdu nemusí byť naviazané na rozhodnutie Súdneho dvora Európskej únie, postačí, ak Súdny dvor Európskej únie vykladá totožné ustanovenie úniového práva v inom správnom súdnom konaní. Z uvedeného vyplýva, že konanie pred Súdnym dvorom Európskej únie a konanie na správnom súde sa nemusí týkať tej istej veci, ale stačí, ak sa týka rovnakého ustanovenia vykladaného úniového práva.^[17]

Pre povolenie obnovy konania je však podstatné, aby išlo o rozhodnutie, ktoré je výlučne rozhodnutím Súdneho dvora Európskej únie. Uvedené platí najmä pre podstatu inštitútu obnovy konania, ktorej podmienkou je uvedenie nových, doteraz nepoznaných skutočností. Je nevyhnutné dbať na to, aby predpis práva Európskej únie nebol medzičasom zmenený, a či Súdny dvor Európskej únie už v niektorom svojom rozhodnutí nereagoval, resp. či nevykladal tento už pozmenený právny predpis. V tejto situácii je ilustrovaná prednosť úniového (alebo aj komunitárneho) práva pred slovenskou vnútroštátnou právnou úpravou.^[18]

Ako je všeobecne známe rozhodovanie na tejto úrovni môže a často aj trvá dlhšie ako sú tri roky. V prípade, ak by Správny súdny poriadok zakotvil objektívnu trojročnú lehotu na uplatnenie inštitútu žaloby na obnovu konania a účastníci správneho konania by čakali na rozhodnutie niektorej z vyššie uvedenej inštitúcie viac ako tri roky, nemuseli by sa domôcť svojich práv, a to iba z dôvodu uplynutia objektívnej lehoty.

Ďalším právnym princípom, ktorý je v tomto prípade ohrozený je princíp právnej istoty. Konečná povaha správneho rozhodnutia, ktorá bola dosiahnutá na podanie opravných prostriedkov alebo ich vyčerpaním, prispieva k právnej istote, a to dokonca aj v prípade, keď ide o komunitárne právo nie je vyžadované, aby bol rozhodujúci orgán v zásade povinný obnoviť či preskúmať správne rozhodnutie, ktoré získalo konečnú povahu.^[19] Ak má byť narušená právna istota, musí byť na druhú stranu pomyselných váh položený dostatočný ospravedlňujúci dôvod. O to viac, ak sa jedná o preskúmavanie už právoplatných súdnych rozhodnutí mimoriadnymi opravnými prostriedkami.

Podľa názoru profesora Števčeka a doktorky Baricovej bolo vylúčenie objektívnej lehoty v prípade dôvodu obnovy konania v zmysle ustanovenia § 472 Správneho súdneho poriadku správne, a to z dvoch hlavných dôvodov. Prvým z dôvodov je samotná závažnosť podania mimoriadneho opravného prostriedku, teda žaloby na obnovu konania. Druhým dôvodom je nevyhnutné čakanie na vydanie rozhodnutia, a to buď v trestnej veci, alebo na vydanie rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva,

prípadne Súdneho dvora EÚ, Rady Európskej únie alebo Komisie. S uvedeným názorom sa v plnej miere stotožňujeme.

Záver

Na základe všetkých uvedených skutočností v tomto článku, sme dospeli k názoru, že problematiku lehoty na uplatnenie žaloby na obnovu konania považujeme v Správnom súdnom poriadku za dostatočne upravenú, a to aj napriek skutočnosti, že v uvedenom prípade Správny súdny poriadok neupravuje zakotvenie objektívnej lehoty na podanie žaloby na obnovu konania, ako mimoriadneho opravného prostriedku v správnom súdnom konaní.

Uvedenú skutočnosť sme ilustrovali na príklade, kedy bola žaloba na obnovu konania podaná z dôvodu podľa ustanovenia § 472 písm. c) Správneho súdneho poriadku, teda v prípade, ak subjekt čaká na vydanie rozhodnutia Súdneho dvora Európskej únie. Dĺžka konaní častokrát prevyšuje dobu troch rokov, čo by v prípade zavedenia objektívnej trojročnej lehoty znamenalo, že subjekt, ktorý mal v úmysle si uplatniť mimoriadny opravný prostriedok, by o takúto možnosť prišiel. Uvedené by znamenalo, že subjekt by bez svojho zavinenia prišiel o možnosť uplatniť si svoje práva vyplývajúce zo zákona.

Ako sme už vyššie uviedli, objektívna lehota je taká lehota, ktorá začína plynúť okamihom, kedy došlo k udalosti zakladajúcej nárok oprávneného a končí najneskôr posledným dňom tejto lehoty. V porovnaní s právnou úpravou platnou a účinnou v Českej republike sme tohto názoru, že slovenská právna úprava poskytuje väčšiu mieru ochrany práv účastníkov správneho súdneho konania. Uvedené tvrdíme, najmä z dôvodu, že okrem jednej výnimky, ktorú sme uviedli vyššie v tomto článku, po uplynutí objektívnej lehoty nie je možné podať žalobu na obnovu konania, a to ani v prípade, ak subjektívna lehota nezačala ešte ani plynúť.

Na základe uvedeného preto treba hodnotiť tento krok zákonodarcu, a to nezavedenie objektívnej lehoty na uplatnenie žaloby na obnovu konania do Správneho súdneho poriadku, ako veľmi pozitívny a prospešný pre subjekty, ktoré sa budú dožadovať obnovy konania.

Použité informačné zdroje

Baricová, J. a kol., Správny súdny poriadok, Komentár, Bratislava: C. H. Beck, 2018, ISBN 978-80-7400-678-4;

Hanzelová, I. – Rumana, I. – Šingliarová, I., Správny súdny poriadok: komentár, Bratislava: Wolters Kluwer, 2016, ISBN 9788081684685;

Hlušák, M., O počítaní času (a o tom, čo zákon hovorí a čo nehovorí), In: Súkromné právo., 2021, roč. 7, č. 5, ISSN 1339-8962, s. 166;

Horváth, E. – Andrášiová, A., Civilný Sporový poriadok: Komentár, Bratislava: Wolters Kluwer, 2015, ISBN 978-80-8168-362-3;

Kühn, Z. et. al., Soudní řád správní, Komentář, Praha: Wolter Kluwer ČR, 2019, ISBN 978-80-7598-479-1, s. 1034;

Ovečková, O., Určenie lehoty všeobecným spôsobom (legislatívne, výkladové a aplikačné problémy), in: Bulletin slovenskej advokácie., 2014, roč. 20, č. 10-11, ISSN 1335- 1079;

Potasch, P. – Hanašová, J., Zákon o správnom konaní (správny poriadok), Komentár, 2. vydanie, Bratislava: C. H. Beck, 2015, ISBN 978-80-98603-35-0, s. 87;

Rozsudok Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 5Co/20/2021, zo dňa 09.06.2021;

Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Obo/13/2017 zo dňa 20.02.2019;

Rozsudok Súdneho dvora EÚ vo veci C-453/00 (Kühne & Heitz);

Uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 884/2014, zo dňa 11.12.2014;

Vojčík, P., Občianske právo hmotné, 3. vyd., Plzeň: Aleš Čeněk, 2021, ISBN 978-80-7380-845-7;

Vrabko, M., Správne právo hmotné: všeobecná časť, 2. vyd., Bratislava: C. H. Beck, 2018, s. 140, ISBN 978-80-8960-368-8;

Zákon č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok.

Poznámky pod čiarou

[1] Baricová, J. a kol., Správny súdny poriadok: komentár, Praha: C. H. Beck, 2018, s. 1750-1751, ISBN 978-80-7400-678-4

[2] Vrabko, M., Správne právo hmotné: všeobecná časť, 2. vyd. Bratislava: C. H. Beck, 2018, s. 140, ISBN 978-80-8960-368-8

[3] Ustanovenie § 117 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok

[4] Rozsudok Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 5Co/20/2021, zo dňa 09.06.2021

[5] Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Obo/13/2017 zo dňa 20.02.2019

[6] Baricová, J. a kol., Správny súdny poriadok, Komentár, Bratislava: C. H. Beck, 2018, ISBN 978-80-7400-678-4, s. 1757

[7] Uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 884/2014, zo dňa 11.12.2014

[8] Baricová, J. a kol., Správny súdny poriadok, Komentár, Bratislava: C. H. Beck, 2018, ISBN 978-80-7400-678-4, s. 1757

[9] Hanzelová, I. – Rumana, I. – Šingliarová, I., Správny súdny poriadok: komentár, Bratislava: Wolters Kluwer, 2016, ISBN 9788081684685, s. 566

[10] Ovečková, O., Určenie lehoty všeobecným spôsobom (legislatívne, výkladové a aplikačné problémy), in: Bulletin slovenskej advokácie., 2014, roč. 20, č. 10-11, ISSN 1335- 1079, s. 32

[11] Potasch, P. – Hanašová, J. „Zákon o správnom konaní (správny poriadok), Komentár, 2. vydanie., Bratislava: C. H. Beck, 2015, ISBN 978-80-98603-35-0, s. 87

[12] Hlušák, M., O počítaní času (a o tom, čo zákon hovorí a čo nehovorí) ,In: Súkromné právo., 2021, roč. 7, č. 5, ISSN 1339-8962, s. 166

[13] Kühn, Z. et. al., Soudní řád správní, Komentář, Praha: Wolter Kluwer ČR, 2019, ISBN 978-80-7598-479-1, s. 1034

[14] Kühn, Z. et. al., Soudní řád správní, Komentář, Praha: Wolter Kluwer ČR, 2019, ISBN 978-80-7598-479-1, s. 1034

[15] Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Obo/13/2017 zo dňa 20.02.2019

[16] Ustanovenie § 472 Správneho súdneho poriadku sú dôvody na podanie žaloby na obnovu konania nasledovné: „Žalobou na obnovu konania možno napadnúť právoplatné rozhodnutie správneho súdu, ak

1. bolo rozhodnuté v neprospech účastníka konania v dôsledku trestného činu sudcu, iného účastníka konania alebo osoby zúčastnenej na konaní,
2. Európsky súd pre ľudské práva rozhodol alebo dospel vo svojom rozsudku k záveru, že rozhodnutím správneho súdu alebo konaním, ktoré mu predchádzalo, boli porušené základné ľudské práva alebo slobody účastníka konania a závažné dôsledky tohto porušenia neboli odstránené priznaným primeraným zadosťučinením,
3. rozhodnutie správneho súdu je v rozpore s rozhodnutím Súdneho dvora Európskej únie, Rady Európskej únie alebo Komisie, ktoré je pre účastníkov konania záväzné.“

[17] Hanzelová, I. – Rumana, I. – Šingliarová, I., Správny súdny poriadok: komentár, Bratislava: Wolters Kluwer, 2016, ISBN 9788081684685, s. 564

[18] Ibid., s.564

[19] Rozsudok Súdneho dvora EÚ vo veci C-453/00 (Kühne & Heitz)